

Publicerad 2014-11-19 13:41 av barfotadansen

Den här texten skrevs som en inlämningsuppgift under en kurs inom högskoleprogrammet Textdesign.

Temat var att beskriva en verklig plats på ett informativt sätt, vilket jag tolkade genom en krönika.

Där ingen skulle tro att någon kunde bo

För en tid sedan sände SVT en dokumentärserie under namnet "Där ingen skulle tro att någon kunde bo".

Den porträtterade människor som flyttat till vackra om än ödsliga och nästintill obeboeliga platser, långt ifrån städernas hets och småbyarnas skvaller. När dessa avsnitt sändes, brukade mamma skämtsamt säga att ja men, det är ju ungefär sådär vi har det!

Djupt inne inne i den värmländska skogen. Tre kilometer till närmsta granne. En mil till närmsta livsmedelsbutik. Tre mil till närmsta tågstation och tolv mil till närmsta större stad. På en gård som inte ens är tänkt som ett permanent hem, utan ett sommarställe att åka till någon gång ibland för semester och avkoppling. Allt är provisoriskt, skicket varierat och vardagen aldrig enkel.

För det första är boytan fördelad på flertalet byggnader. Den största har timmerklädda väggar, svart plåttak och ljusa dörrar. Där in har man lyckats klämma in två sovrum, hall, kök och allrum på knappa 40 kvadratmeter. Mellersta huset bryter mot det mörkbruna timret med sina faluröda plankor. Tre vita ytterdörrar leder antingen till förrådet, badrummet eller ett sovrum. En röd liten sovbod samt ett vedskjul finns också att tillgå.

I praktiken innebär denna planlösning ett ständigt spring mellan uthusen. Det är mer regel än undantag att handtagen lossnar till följd av den massiva användningen av dörrarna. Vintertid flyr mössen kylan och flyttar in i väggarna. De livnar sig på den lilla isolering som finns kvar, och i ett försök att hålla elräkningen nere tänder vi eld i vedspisen. Bara det är ett projekt i sig, eftersom röken gärna letar sig ut genom springorna i spishällen och fyller rummen med doften av friluftsliv.

Blir det riktigt kallt fryser rören till kökskranarna. Då gäller det att ha plastdunkarna redo och mentalt ställa in sig på extra turer mellan kök och badrum för vattenhämtning. Proceduren tar i bästa fall ett par veckor, i värsta fall ett par månader. Många suckar och skakar på huvudet när jag berättar om våra bestyr. Ställer frågor om hur vi orkar.

Vi orkar för att vi har valt omständigheten. Vi tycker det är okej att kämpa lite extra för att bo på en vacker plats. Det är värt att hålla lite avstånd till civilisationen, för chansen att helt och hållet få omslutas av den rofyllda energi som skogen och ängarna ger.

Där ingen skulle tro att någon kunde bo.

Precis där vill vi bo.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren barfotadansen med Poeter.se id #48922 innehar upphovsrätten